

Atât de fragedă...

Mihai Eminescu

Atât de fragedă, te-asemeni
Cu floarea albă de cireș,
Și ca un înger dintre oameni
În calea vieții mele ieși.

Abia atingi covorul moale,
Mătasea sună sub picior,
Și de la creștet până-n poale
Plutești ca visul de ușor.

Din încrêțirea lungii rochii
Răsari ca marmura în loc -
S-atârână sufletu-mi de ochii
Cei plini de lacrimi și noroc.

O, vis ferice de iubire,
Mireasă blândă din povești,
Nu mai zâmbi! A ta zâmbire
Mi-arată cât de dulce ești,

Cât poți cu-a farmecului noapte
Să-ntuneci ochii mei pe veci,
Cu-a gurii tale calde șoapte,
Cu-mbrățișări de brațe reci.

Deodată trece-o cugetare,
Un vâl pe ochii tăi fierbinți:
E-ntunecoasa renunțare,
E umbra dulcilor dorinți.

Te duci, ș-am înțeles prea bine
Să nu mă țin de pasul tău,
Pierdută vecinic pentru mine,
Mireasa sufletului meu!

Că te-am zărit e a mea vină
Și vecinic n-o să mi-o mai iert,
Păși-va visul de lumină
Tinzându-mi dreapta în deșert.

Și să-mi răsari ca o icoană
A pururi verginei Marii,
Pe fruntea ta purtând coroană -

POEZII ONLINE

Unde te duci? Când o să vii?